

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Asan/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3019200183
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:3019200183.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a JUDr. Anity Filovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): T. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. XXXX/X, XXX XX K., právne zastúpený advokátom:

JUDr. Ladislav Mikloš, so sídlom Tyršovo nábrežie 1679/7, 040 01 Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, 04 01 Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: PO/BEZ/2019/2625, O-44/2019 zo dňa

04. marca 2019 v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce Trenčín č.:297/2017/1.2/P/IPTN/KHIP/ROZ/2019/707 zo dňa 09. januára 2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne,

č.k.: 11S/80/2019-76 zo dňa 3. decembra 2019 v spojení s opravným uznesením,

č.k.: 11S/80/2019-111 zo dňa 14. mája 2020, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/80/2019-76 zo dňa 3. decembra 2019 (ďalej ako „rozsudok“) o podanej žalobe žalobcu rozhodol tak, že túto podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej ako „SSP“) v spojení s § 194 ods. 2 SSP zamietol a zároveň rozhodol tak, že zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania súdneho konania. Krajský súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Opravným uznesením, č. k. 11S/80/2019-111 zo dňa 14. mája 2020 krajský súd opravil v záhlaví rozsudku nesprávne uvedené číslo žalobou napadnutého správneho rozhodnutia.

2. Krajský súd zamietajúci rozsudok vo veci samej odôvodnil najmä nasledovnou argumentáciou: Krajský súd z dôkazov zistil, že žalobca ako zamestnávateľ začal využívať závislú prácu fyzickej osoby - V. R. - odo dňa 24.05.2016, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z protokolu, ako aj zo zápisnice o podaní informácie menovanou osobou. Menovaná v čase výkonu inšpekcie, ktorá začala dňa 25.04.2017 o 08:30 hod. v priestoroch žalobcu obsluhovala bar, objednávala tovar, obsluhovala pokladňu, robila uzávierky pokladne, viedla evidenciu pokladničnej knihy, avšak robila tak bez založenia pracovnoprávneho vzťahu formou uzatvorenej pracovnej zmluvy alebo dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Krajský súd preto ako nedôvodnú vyhodnotil tú námietku žalobcu, podľa

ktorej v konaní pred správnymi orgánmi nebol preukázaný znak závislej práce ako jeden z hlavných predpokladov pre uloženie pokuty za iný správny delikt nelegálneho zamestnávania.

Krajský súd neakceptoval námietku žalobcu, ktorou sa tento domáhal, aby vo veci nebolo prihlíadané na zápisnicu spísanú V. R., keďže táto bola získaná nezákonným spôsobom. V. R. totiž priamo do zápisnice uviedla, že činnosť pre žalobcu vykonávala opakovane od 24.05.2016, a to opakovane na základe harmonogramu s odmenou za vykonanie práce 25 Eur mesačne. Krajský súd v tomto smere ustálil, že vo veci nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by vyvracal zákonnosť tejto zápisnice. Poukázal na to, že V. R. (v procesnom postavení svedka v rámci konania pred krajským súdom) potvrdila, že na zápisnici je jej podpis, pričom súčasťou textu zápisnice je aj poučenie, a preto ani argumentácia žalobcu o tom, že V. R. nebola poučená o svojich právach, je neopodstatnená.

Krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú aj argumentáciu, ktorá vyplynula z výsluchu V. R. pred krajským súdom, keď táto potvrdila, že má pracovnú zmluvu so spoločnosťou Program s.r.o. (poznámka: z administratívneho spisu vyplýva, že správne označenie spoločnosti je Program® s.r.o.). Menovaná práce v rozsahu nelegálneho zamestnávania, za ktoré bol žalobca postihnutý, vykonávala pre žalobcu a v jeho prevádzke, ktorý bol za toto protiprávne konanie postihnutý, a preto prípadnú pracovnú zmluvu V. R. s inou osobou vyhodnotil krajský súd pre súdennú vec ako irelevantnú.

Správny súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že prevádzka žalobcu, v rámci ktorej k nelegálnemu zamestnávaniu došlo, má otváraciu dobu pondelok až nedeľa, vždy od 06:00 do 05:00 hod., pričom sám žalobca uviedol, že žiadnych zamestnancov nemá, avšak v čase inšpekcie sa nenachádzal na prevádzke, kde bol úkon inšpekcie realizovaný. Inšpektori boli obslužení práve V. R., ktorá im aj vystavila doklad o ich objednávke na pokladni žalobcu.

Krajský súd v rozsudku dospel k záveru, že nedôvodnou je tiež námietka žalobcu, ktorou tento poukazuje na údajnú nezákonnosť postupu orgánov verejnej správy v tom, že vo veci nebolo nariadené pred správnymi orgánmi pojednávanie, t.j. že sa o jeho veci rozhodlo bez ústneho pojednávania. Správny súd v odôvodnení uviedol,

že keďže ide o tzv. iný správny delikt, pri ktorom osobitná právna úprava nevyžaduje obligatórne nariadenie ústneho pojednávania a súčasne to v danej veci nebolo ani potrebné, nebolo porušením zákona zo strany správnych orgánov, ak tieto ústne pojednávanie vo veci nenariadili (§ 21 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní („správny poriadok“) - ďalej ako „Správny poriadok“).

Samotnú pokutu, ktorú orgán verejnej správy žalobcovi uložil (2.000,00 Eur), vyhodnotil krajský súd ako súladnú so všeobecne záväznou právnou úpravou, a to tak v otázke jej odôvodnenia, kedy odkazuje na samotné odôvodnenie správnych orgánov, ako aj z hľadiska jej výšky, keď krajský súd deklaruje, že ide o najnižšiu možnú pokutu podľa príslušných ustanovení všeobecne záväznej právnej úpravy (§ 19 ods. 2 písm. a/ bod 1. zákona

č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávani a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

3. K návrhu žalobcu na prerušenie súdneho konania krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že neboli splnené podmienky tak na obligatórne (§ 100 ods. 1 SSP), ako ani na fakultatívne prerušenie súdneho konania (§ 100 ods. 2 SSP), a preto uvedenému návrhu žalobcu nebolo možné vyhovieť. Túto argumentáciu doplnil krajský súd o to, že protokol, o ktorom v danom čase konal Najvyšší súd SR v rámci konania o kasačnej sťažnosti žalobcu, bol len jedným z dôkazov, z ktorých sa v rámci konania o súdnej veci mohlo vychádzať.

4. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 168 SSP, pričom žalovanému, aj keď bol v konaní úspešný náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy nevznikli a žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie k nej

5. Rozsudok krajského súdu napadol včas podanou kasačnou sťažnosťou žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“), ktorý vo veci formuloval alternatívny petit, a to tým spôsobom, aby kasačný súd žalobou napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší obe žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a vec vráti žalovanému na ďalšie konania, alebo aby zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu

vec na ďalšie konanie. V oboch prípadoch požiadal sťažovateľ o náhradu trov konania vo výške, ako túto uviedol v texte kasačnej sťažnosti.

6. Dôvody kasačnej sťažnosti subsumoval sťažovateľ pod § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP, pričom v texte sťažnosti nekonkretizuje jednotlivé námietky adresne vo vzťahu ku konkrétnym zákonným ustanoveniam. Z kasačnej sťažnosti bolo z meritórneho hľadiska možné abstrahovať nasledovné kasačné body/námietky:

Sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces v tom zmysle, že krajský súd vo veci vypočul svedkyňu V. R., čo podľa jeho názoru preukazuje,

že jeho argument o porušení zásady materiálnej pravdy orgánmi verejnej správy bol opodstatnený (§ 3 ods. 5 Správny poriadok). Správny súd však nemal vo veci dopĺňať dokazovanie vypočutím svedka (v súdnom konaní), ale mal rozhodnutia správnych orgánov zrušiť, aby sa ústne pojednávanie, resp. výsluch menovanej svedkyne uskutočnil pred správnymi orgánmi. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd pochybil, keď vypočutím svedkyne „suploval“ činnosť správnych orgánov.

Sťažovateľ považoval za nezákonnosť zo strany krajského súdu aj to, že tento súdne konanie na základe podaného návrhu neprerušil.

Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd nesprávne právne posúdil zákonnosť zápisnice o poskytnutí informácie, zákonnosť protokolu ako podstatných podkladov pre samotné rozhodnutie správnych orgánov. Toto porušuje podľa názoru sťažovateľa zásadu materiálnej pravdy, pričom má za to, že nebolo nijakým spôsobom preukázané údajné nelegálne zamestnávanie. Sťažovateľ tvrdí, že zápisnica o poskytnutí informácie (zo strany V. R.) nebola ako listinný dôkaz vykonaná v správnom konaní. Zápisnicu považuje za nezákonnú, keďže V. R. boli kladené kapiózne a sugestívne otázky (v otázke bola obsiahnutá už aj odpoveď - napr. „Na základe akého pracovnoprávneho vzťahu a pre zamestnávateľa T. Q. vykonávate prácu a akú konkrétne?“). Sťažovateľ má za to, že otázky jej boli zámerne kladené tak, aby ju inšpektor navádzal na odpovede, aby tieto následne napĺňali znaky závislej práce a aby takto bola naplnená skutková podstata príslušného správneho deliktu, za ktorý bola žalobcovi uložená pokuta. Namietá, že zápisnica bola dopĺňaná a prepisovaná.

Podľa názoru sťažovateľa sú vo veci nezrovnalosti (ako napr. to, že V. R. mal dávať pokyny p. B. H. ako prevádzkar, avšak súčasne z rozhodnutí, resp. z podkladov založených v administratívnom spise vyplýva, že žalobca nemá žiadneho zamestnanca) a tieto mali byť v konaní odstránené - správny súd sa s nimi mal vysporiadať.

V správnom konaní, v ktorom bola žalobcovi uložená pokuta, existujú popri sebe

(podľa názoru sťažovateľa) dve protichodné tvrdenia: tvrdenie žalobcu, že skutkový stav nebol dostatočne a objektívne zistený a na druhej strane tvrdenie inšpektora, že stav mal byť zistený dostatočne a objektívne. Mal za to, že za daných okolností existujú popri sebe dve rovnocenné a pritom protichodné vyjadrenia týkajúce sa nezákonného konania inšpektora práce. Sťažovateľ je toho názoru, že tento základný rozpor v správnom konaní mal inšpektorát alebo žalovaný odstrániť dokazovaním (napr. vypočutím V. R. a inšpektora práce) a až potom sa mal rozhodnúť, komu žalovaný aj inšpektorát uverí. To, že sa tak nestalo, žalobca vníma ako nedostatočne zistený „skutočný stav vecí“ a za upretie práva žalobcu na riadny proces a obhajobu. V tejto súvislosti odkazuje sťažovateľ na to, že na konanie sa mali uplatniť trestnoprávne princípy.

Porušenie svojich práv videl sťažovateľ aj v tom, že krajský súd odobril taký postup správnych orgánov, ktorí sťažovateľovi neumožnili klásť svedkyňi (V. R.) otázky, pričom v tomto zmysle má za to, že zo strany krajského súdu došlo aj k odklonu od rozhodovacej praxe kasačného súdu - NS SR - sp. zn.: 10Sžd/19/2011, z ktorého rozhodnutia sťažovateľ cituje a tučným písmom v rámci citácie poukazuje na nasledovné: „Procesné právo účastníka klásť svedkom otázky závisí od toho, či správny orgán takýto dôkaz použije alebo nie. Ak však takýto dôkaz použije, toto právo nemôže účastníkovi konania odňať.“ Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že vyjadrenie V. R. bolo len prevzaté do textu rozhodnutí správnych orgánov, pričom táto nebola ako svedok vypočutá. Sťažovateľ namietá (aj odkazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho správneho súdu ČR), že prevzatie, resp. prečítanie záznamu do rozhodnutia plnohodnotne nenahrádza svedeckú výpoveď, avšak aj túto jeho námietku ponechal krajský súd bez povšimnutia.

Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe vidí kasačný sťažovateľ aj v tom, že sa krajský súd odklonil od judikatúry Najvyššieho správneho súdu ČR (sp. zn.: 5Ads 92/2015, 4Ads 177/2011) v tom zmysle, že pokuta za správny delikt nemôže byť uložená len na základe jediného podkladu.

Nedostatočné odôvodnenie rozsudku, resp. nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom odôvodňuje sťažovateľ aj rozsudkom NS SR - sp. zn.: 10Asan/23/2018 zo dňa 19.06.2019 (body 35. až 41.) a rozsudkom NS SR - sp. zn.: 10Sžd/19/2011 (5. strana),

kde mal kasačný súd vysloviť názor o nezákonnom dokazovaní z informácií poskytnutých vyťažovanými osobami zaznamenanými v zápisnici.

7. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 27.02.2020 (č.: PO/BEZ/2019/52625, O-44/2019), v ktorom uviedol, že popiera podstatu kasačnej sťažnosti, keď má za to, že sťažovateľ predložil v kasačnej sťažnosti v zásade zhodné námietky, ako v správnom konaní a následne v žalobe, pričom má za to, že so všetkými týmito námietkami sa správne orgány riadne vysporiadali v texte ich rozhodnutí.

8. K námietke o nevyhnutnosti vykonať ústne pojednávanie pred správnym orgánom žalovaný uviedol, že takáto zákonná povinnosť neexistuje, keď dospeli k záveru, že vypočutie svedka nie je pre rozhodnutie vo veci potrebné. Poukázal na to, že vykonávanie dôkazov prináleží výlučne správne orgánu, ktorý posudzuje, aké dôkazy je potrebné vo veci vykonať. Navyiac, vypočutie svedkyne V. R. pred správnym súdom nepreukázalo tvrdenia sťažovateľa. Žalovaný sa preto domnieva, že procesné práva sťažovateľa porušené neboli.

9. V súvislosti s námietkou neprerušenía súdneho konania žalovaný poukázal na to, že protokol, ktorý bol v rozhodnom čase predmetom súdneho prieskumu na Najvyššom súde SR, bol jedným z viacerých dôkazov vo veci, nie jediným a rovnako na to, že v čase rozhodovania krajského súdu v súdnej veci, žaloba o preskúmanie zákonnosti protokolu už bola právoplatne zamietnutá krajským súdom a o tejto žalobe prebiehalo už len konanie v mimoriadnom režime (kasačná sťažnosť). V čase rozhodovania krajského súdu v súdnej veci teda už existovalo právoplatné rozhodnutie toho istého súdu, ktorým bola žaloba o preskúmanie protokolu zamietnutá. Žalovaný preto dospel k záveru, že dôvod na prerušenie konania neexistoval.

10. V súvislosti s kladením kapciózných, resp. sugestívnych otázok V. R. odkázal žalovaný na prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia správnych orgánov, v ktorých sa tejto otázke (v odôvodnení) orgány verejnej správy venovali.

11. Žalovaný má za to, že rozhodnutia o uložení sankcie za správny delikt vychádzajú zo súboru dôkazov, ďalej že na námietky sťažovateľa v správnom konaní riadne reagovali, a preto je potrebné aj rozhodnutia správnych orgánov považovať za riadne odôvodnené. Tvrdil, že aj vyjadreniam sťažovateľa sa prikladala v správnom konaní rovnaká váha ako iným podkladom, keď tieto vyjadrenia boli riadne konfrontované s dôkazmi vo veci. Na tomto základe potom žalovaný odmieta, že by existoval rozpor v správnom konaní, ktorý nebol zo strany správnych orgánov odstránený.

12. Podľa žalovaného konanie prvostupňového správneho orgánu, ako i druhostupňového správneho orgánu vychádzajú zo všeobecne záväznej právnej úpravy, sú s ňou v súlade, a preto žiada, aby kasačný súd podanú kasačnú sťažnosť zamietol v celom rozsahu a aby nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

III.

Konanie pred kasačným súdom, priebeh administratívneho konania

13. Prejednávaná vec bola dňa 19.08.2020 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 1S - sp. zn.: 1Asan/23/2020. S účinnosťou ku dňu 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia (pod pôvodnou spisovou značkou).

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SPP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky N..Z..Q. (§ 137 SPP).

15. Úlohou najvyššieho správneho súdu ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru o ich zákonnosti a žalobu zamietol.

16. Pre účely rozhodovania vo veci sa kasačný súd oboznámil aj s administratívnym spisom, z ktorého považoval za preukázaný nasledovný skutkový stav relevantný pre súdenú vec:

V dňoch 21.04.2017 a 25.04.2017 sa u sťažovateľa realizoval inšpekčný úkon podľa zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona

č. 82/2005 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a následne v dňoch 26.04.2017, 29.05.2017, 06.06.2017, 28.06.2017 a 20.07.2017 na Inšpektoráte práce Trenčín.

Listom zo dňa 26.04.2017 (doručeným sťažovateľovi dňa 03.05.2017) bolo sťažovateľovi doručené oznámenie o vykonaní inšpekcie, pričom súčasťou tohto oznámenia bola aj výzva Inšpektorátu práce Trenčín, aby sťažovateľ predložil doklady preukazujúce pracovnoprávny vzťah V. R. so sťažovateľom, ako aj ďalšie doklady (registračný list FO - prihláška do Sociálnej poisťovne a evidencia pracovného času za mesiace marec a apríl 2017). Sťažovateľovi bola určená lehota 5 pracovných dní na doručenie požadovaných dokumentov Inšpektorátu práce Trenčín. Na túto výzvu reagoval sťažovateľ listom zo dňa 08.05.2017, v ktorom (na str. 2) uvádza, že s „V. R. nemám uzatvorený žiadny pracovný vzťah ani mimo pracovného pomeru“. Na tomto základe následne uvádza, že z tohto dôvodu nemôže predložiť inšpektorátu práce ani iné dôkazy, ktoré boli predmetom výzvy inšpektorátu práce. V predmetom liste však rovnako namietal, že v rámci inšpekčného úkonu neboli údajne dodržané zákonné predpisy zo strany inšpektorátu práce. Na toto podanie sťažovateľa reagoval inšpektorát práce listom zo dňa 29.05.2017 s odôvodnením, prečo sú procesné námietky sťažovateľa týkajúce sa priebehu inšpekčného úkonu nedôvodné. Na odpoveď orgánu verejnej správy reagoval sťažovateľ ďalším písomným podaním zo dňa 01.06.2017, v ktorom opätovne vznáša procesné námietky a formuluje návrhy na doplnenie dokazovania ako napr. konfrontovať osobu, ktorej sa inšpektori v rámci konania preukázali a pod.

Súčasťou administratívneho spisu je aj „Zápisnica o podaní informácie o vysvetlení dôvodu prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku“ zo dňa 25.04.2017, ktoré vysvetlenie podala V. R.. Na titulnej strane zápisnice je poučenie, pod ním je dátum a podpis V. R. (poznámka kasačného súdu: v priebehu konania pred správnym súdom menovaná, ktorá vypovedala ako svedok, potvrdila, že ide o jej písmo a podpis). V uvedenej zápisnici V. R. potvrdila, že pre sťažovateľa pracuje od 24.05.2016

v 12-hodinových zmenách podľa harmonogramu, že obsluhuje bar, objednáva tovar (a pod.). Pracovné úlohy vykonáva na základe pokynu sťažovateľa a ďalšej osoby (B. H.).

Z inšpekčnej činnosti podľa ustanovení vyššie bol spísaný protokol (zo dňa 20.07.2017), z ktorého (str. 4) vyplýva, že sťažovateľ ako zamestnávateľ a fyzická osoba oprávnená podnikat' „porušila zákaz nelegálneho zamestnávania tým, že dňa 25.04.2017 v čase

od 08:30 hod. využívala závislú prácu fyzickej osoby V. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXXX/XX, K., ktorá pre zamestnávateľa vykonávala závislú prácu - čašníčka, prev.: BAR CLUB7, Gen. Svobodu 3065, Trenčín a nemala s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu [...] čím porušila ustanovenie § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“. Z protokolu vyplýva, že V. R. má príslušnú prácu vykonávať za dohodnutú odmenu vo výške 25,00 Eur za každý mesiac.

Listom zo dňa 28.06.2017 vyzval Inšpektorát práce Trenčín sťažovateľa k prerokovaniu protokolu (pozri odsek vyššie), k čomu malo dôjsť dňa 18.07.2017 o 09:30 hod. v priestoroch Inšpektorátu práce Trenčín. Dňa 19.07.2017 doručil sťažovateľ na inšpektorát práce list, v ktorom - okrem iných - žiadal o doručenie podkladov a určenie nového termínu na prerokovanie protokolu.

K protokolu sa sťažovateľ vyjadril listom zo dňa 21.07.2017, a to tak, že s jeho znením nesúhlasí a že sa k nemu vyjadrí do 5 pracovných dní. V tomto písomnom vyjadrení sťažovateľ uviedol najmä to, že protokol s ním prerokovaný nebol, len mu bol poskytnutý na oboznámenie a následne mal možnosť k nemu

zaujať stanovisko. Ďalej poukázal na to, že namieta spôsob zabezpečovania dôkazných prostriedkov a ich nezákonnosť. Popiera protokol ako dôkaz a má za to, že nie je zjavné, či inšpektor sledoval činnosť fyzických osôb, ktoré pomenoval ako „čaišník“/„čaišnička“. V protokole absentuje opis ich činnosti, či obsluhovali zákazníkov, či napr. inkasovali peniaze od zákazníkov, či vykonávali objednávky, či nalievali nápoje, predávali tovary a pod. Keďže uvedené skutočnosti nie sú preukázané, nemôže sa jednať o nelegálne zamestnávajúce. Rovnako namieta zápisnicu o podaní vysvetlenia (V. R.) a to, že táto nebola poučená.

Dňa 31.07.2017 bol spísaný „Dodatok č. 1“ k protokolu (ktorý bol sťažovateľovi doručený dňa 09.08.2017), v ktorom inšpektorát práce poskytol stanovisko k jednotlivým námietkam sťažovateľa tak, ako tieto formuloval vo svojom vyjadrení k protokolu.

Listom zo dňa 06.11.2018 začal proti sťažovateľovi Inšpektorát práce Trenčín správne konanie za nelegálne zamestnávajúce V. R.. Toto oznámenie o začatí konania bolo sťažovateľovi doručené dňa 13.11.2018. Skutkové a právne základy správneho konania špecifikované v oznámení korešpondujú so zisteniami z kontroly. Zároveň sťažovateľa poučil, že má právo vyjadriť sa k podkladom a navrhnúť doplnenie dokazovania.

K predmetnému oznámeniu sa vyjadril sťažovateľ listom zo dňa 19.11.2018 (doručený správne orgánu prvého stupňa dňa 20.11.2018), v ktorom uvádza, že podľa jeho názoru vôbec nie je preukázané, že V. vykonávala pre sťažovateľa závislú prácu, keď inšpektori nepreukázali ani jeden znak závislej práce. Ďalej namieta zápisnicu o poskytnutí informácií V. R. a tvrdí, že táto mu vôbec nebola poskytnutá na preskúmanie v správnom konaní. Namieta tiež, že odmena nie je podstatným znakom závislej práce a že z inšpekcie znaky závislej práce nevyplývajú. Opätovne poukazuje na to, že V. R. nebola riadne poučená, že s ním protokol nebol riadne prerokovaný, len mu bol daný na vyjadrenie.

Na základe žiadosti sťažovateľa, doručil správny orgán prvého stupňa sťažovateľovi zápisnicu o poskytnutí informácií (V. R.), na ktorý prípis správneho orgánu reagoval sťažovateľ listom zo dňa 27.12.2018. V tomto vyjadrení sťažovateľ text zápisnice tak, že namieta, že otázky kladené menovanej boli kapiózne a sugestívne.

Má za to, že ak by správny orgán z administratívneho spisu odstránil nezákonné dôkazy, fakticky by nemal podklad na to, aby ho postihol za protiprávne konanie a požiadal o zastavenie správneho konania. Rozhodnutím č. 297/2017/1.2/P IPTN/KHIP/ROZ/2019/707 zo dňa 09.01.2019 správny orgán prvého stupňa rozhodol o uložení pokuty (2.000,00 Eur) sťažovateľovi - „za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust.: § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a) zákona

č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávajúci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, spočívajúcej v tom, že zamestnávateľ T. Q., V., IČO: 40 497 771 porušil zákaz nelegálneho zamestnávajúci tým, že dňa 25.04.2017, v čase výkonu inšpekcie práce o 08:30 hod., na prevádzke

BAR CLUB 7, Gen. Svobodu 3065, Trenčín využíval závislú fyzickej osoby V. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorá vykonávala závislú prácu - čaišnička/obsluha baru a nemal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - zákona č. 311/2011 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov.“ O splatnosti pokuty správny orgán rozhodol

tak, že táto je splatná do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia oprel správny orgán prvého stupňa najmä o nasledovné skutočnosti; vychádzal z vyjadrenia V. R., ktorá v rámci inšpekcie potvrdila, že vykonáva prácu na základe pokynu sťažovateľa, opísala svoju pracovnú náplň, ktorá fakticky zodpovedá pracovnej náplni čaišničky, obsluhy baru a uviedla, že za túto prácu dostáva 25 Eur každý mesiac. V rámci inšpekčného úkonu menovaná obsluhovala aj inšpektorov práce a vystavila im pokladničný doklad. Sťažovateľ až do ukončenia inšpekcie práce nepredložil žiadny doklad, ktorý by preukazoval uzatvorenie pracovnoprávneho vzťahu, resp. explicitne poprel v priebehu správneho konania, že by s menovanou mal pracovnoprávny vzťah. Odôvodnil tiež, prečo nepovažoval za relevantné v danej veci nariadovať ústne pojednávanie (pre účely vypočutia V. R.A.). Správny orgán poprel kapióznosť, resp. sugestívnosť otázok, ktoré boli menovanej položené, keď uviedol, že tieto museli byť pre účely inšpekcie dostatočne konkrétne a v daných otázkach sa dopíňal len subjekt, v objekte ktorého bola V. R. identifikovaná ako osoba vykonávajúca závislú prácu. Na str. 13 a nasl. prvostupňový správny orgán odôvodňuje výšku uloženej pokuty, a to na úrovni minimálnej pokuty, ktorá môže byť za daný správny delikt uložená.

Proti rozhodnutiu prvostupňového správne orgánu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol tak, že ho zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. Žalovaný nevidel právne ani skutkové dôvody, ktoré by opodstatňovali odklon od rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Podľa názoru žalovaného sú vo veci relevantné najmä nasledovné dôkazy: vlastné vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 08.05.2017, v ktorom uvádza, že pracovný pomer s V. R. uzatvorený nemá, a preto nedisponuje ani

s podkladmi, ktoré by toto preukazovali. Ďalej je to zápisnica o podaní informácií priamo V. R., ktorá sama potvrdila, že prácu (obsluha baru) pre sťažovateľa vykonáva, ako aj samotný zoznam kontrolovaných osôb zo dňa 25.04.2017, z ktorého vyplýva, že na pracovisku (objekt sťažovateľa) v rozhodnom čase, t.j. v čase konania inšpekčného úkonu, nachádzala práve V. R.. Podľa názoru žalovaného sú preto preukázané všetky znaky závislej práce, a to bez relevantného zmluvného podkladu (t.j. jedná sa o nelegálne zamestnávanie zo strany žalobcu).

IV.

Právne predpisy a právne posúdenie veci kasačným súdom

17. Najvyšší správny súd preskúmal závery krajského súdu, oboznámiac sa zároveň so skutkovými podkladmi obsiahnutými v administratívnom spise, z ktorých krajský súd pri rozhodovaní vychádzal a berúc do úvahy platnú právnu úpravu, ako aj právnu úpravu účinnú v čase spáchania správneho deliktu, resp. v čase rozhodovania o nich, ako aj rozhodovaciu prax, nevzhliadol v námietkach sťažovateľa takú relevanciu a presvedčivosť, aby mohol kasačnej sťažnosti vyhovieť.

18. Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov - „(2) Nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu ...a) fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu“

19. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov „(2) Právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/20160618.html>>. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/20160618.html>>.“

20. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce „(2) Závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom.“

21. Podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1. zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov - „Inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za a) porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2 000 eur do 200 000 eur, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000 eur“

22. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov „Na konanie podľa § 4 písm. e/, § 6 ods. 1 písm. b/, d/ a e/, § 7 ods. 3 písm. písm. d/, e/, i/ a s/, ods. 8 písm. b/ a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d/ až f/, § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.“

23. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku „(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.“

24. Podľa § 100 ods. 1 SSP „(1) Správny súd konanie uznesením preruší, ak a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá ústavnému súdu návrh na začatie konania podľa osobitného predpisu, c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania správny súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti, d) preskúmané rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo medzitým napadnuté protestom prokurátora, a to až do skončenia konania o tomto proteste,

e) vo vzťahu k preskúvanému rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy začalo správne konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, a to až do skončenia tohto konania, f) žalobca nedal súhlas na zastavenie konania podľa § 99 písm. c/ a d/, a to až do rozhodnutia správneho súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu o proteste prokurátora alebo o žalobe podanej proti rozhodnutiu o mimoriadnom opravnom prostriedku.“

25. Podľa § 100 ods. 2 SSP „(2) Ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak a) prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet,, b) to zhodne navrhnuť všetci účastníci konania a neprieči sa to účelu konania; správny súd preruší konanie na čas navrhnutý účastníkmi konania, najviac však na tri mesiace, c) žalobca na výzvu správneho súdu nepredloží požadované doklady alebo dôkazy, pre ktoré bolo odročené pojednávanie.“

26. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku „(1) Správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.“

27. Kasačný súd uvádza, že je potrebné rozlišovať medzi realizáciou inšpekcie práce ako dozoru nad dodržiavaním pracovnoprávných a iných predpisov (na strane jednej) a (sankčným) správnym konaním nadväzujúcim na zistenia z takto vykonanej inšpekcie práce (na strane druhej). Realizácia dozoru uskutočňovaná príslušným inšpektorátom práce nie je správnym konaním podľa Správneho poriadku alebo podľa osobitného predpisu. Jedná sa o osobitný verejno-mocenský postup, v rámci ktorého sa zisťuje súlad alebo nesúlad zákonom predvídaných právnych a skutkových parametrov s objektívnym právom, a to prostredníctvom orgánu zákonom na to splnomocneného a zákonom predpísaným spôsobom. Správnym konaním vo formálnom zmysle je až nadväzujúce konanie, v ktorom sa napr. kontrolovanému subjektu ukladá pokuta za porušenie právnych predpisov. V tomto zmysle sú potom odlišné aj štandardy, resp. práva a povinnosti jednotlivých subjektov v konkrétnych právnych vzťahov (dozor/správne konanie).

28. V texte kasačnej sťažnosti sťažovateľ opakovane namietal, že V. R. nebola vypočutá a že k tomuto kroku pristúpil až správny súd, čo vo svojej podstate preukazuje, že táto námietka sťažovateľa bola opodstatnená. S týmto predpokladom sťažovateľa sa kasačný súd nestotožňuje.

29. V zhode s krajským súdom, aj kasačný súd uvádza, že nariadiť ústne pojednávanie vo veci o inom správnom delikte nie je ex lege povinnosťou správneho orgánu, t.j. účastník konania (sťažovateľ) nemá bez ďalšieho právny nárok, na to aby bolo vo veci tzv. iného správneho deliktu nariadené vždy ústne pojednávanie, ako ani právo na to, aby bol vypočutý určitý svedok, keď vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

30. Kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 21 ods. 3 (veta prvá) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov „Na konanie podľa § 4 písm. e/, § 6 ods. 1 písm. b/, d/ a e/, § 7 ods. 3 písm. písm. d/, e/, i/ a s/, ods. 8 písm. b/ a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d/ až f/, § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.“. Sťažovateľovi bola vo veci uložená pokuta podľa § 19 citovaného zákona, a preto sa na súdenú vec v subsidiárnom režime vzťahuje Správny poriadok ako všeobecný predpis na úseku správneho konania.

31. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku „(1) Správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.“, a preto bolo potrebné verifikovať, či osobitný zákon určuje, že v konaní, v ktorom bola sťažovateľovi uložená pokuta, sa obligatórne nariaďuje pojednávanie, keď tento dospel k záveru, že tomu tak nie je. Na strane druhej je potrebné overiť, či neexistuje iný dôvod, pre ktorý malo byť pojednávanie nariadené, a to, či si nariadenie pojednávania „nevyžadovala povaha vecí“ (ako to predpokladá § 21 ods. 1 Správneho poriadku). V tomto zmysle kasačný súd odkazuje na to, že správne orgány sa dôsledne vysporiadali v texte svojich rozhodnutí s tým, prečo vo veci nebolo potrebné

nariaďovať pojednávanie, resp. vypočutie V. R., keď dospeli k záveru, že skutkové okolnosti veci sú dostatočne preukázané na základe podkladov založených v administratívnom spise, čo umožňuje vo veci rozhodnúť.

32. Tento postup správnych orgánov akceptoval aj krajský súd, ktorý uvedenú námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú. Správny poriadok rozlišuje: a) obligatórne ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje vtedy, ak tak ustanovujú osobitné predpisy (takéto prípady upravuje stavebný zákon, zákon o priestupkoch, predpisy o pozemkových úpravách a pod.); b) fakultatívne ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje iba vtedy, ak to vyžaduje povaha veci. Účastník konania nemá právny nárok na nariadenie ústneho pojednávania, ak z osobitného predpisu nevyplýva opak. Zákon č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/82/>> o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako ani 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov - ako osobitný predpis - povinnosť nariaďiť ústne pojednávanie správneho orgánu v konaní o uložení pokuty za iný správny delikt neustanovuje. Navyiac, je potrebné poukázať na to, že všetky procesné inštitúty obsiahnuté v Správnom poriadku sa pre účely konkrétneho správneho konania majú interpretovať v súlade so základnými pravidlami správneho konania (najmä § 3 a § 4 Správneho poriadku), a preto by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku), ak by správne orgány nariaďovali ústne pojednávanie, príp. vypočúvali svedkov, pričom tieto úkony vo veci nie sú zo zákonná povinné a zároveň nie sú pre rozhodnutie správneho orgánu ani potrebné.

33. Kasačný súd preto námietku sťažovateľa, že v rámci konania pred správnymi orgánmi nebolo nariadené ústne pojednávanie, resp. že tieto nevykonali dôkaz - vypočutie V. R., vyhodnotil ako nedôvodnú.

34. Rovnako má kasačný súd za to, že nevypočutie V. R. v rámci konania pred správnymi orgánmi nepredstavuje ani porušenie zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku), keď v zhode s krajským súdom, aj kasačný súd ustálil, že podklady tvoriace súčasť administratívneho spisu tvorili dostatočný podklad pre rozhodnutie správneho orgánu. V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že zásada materiálnej pravdy neznamena povinnosť správneho orgánu zistiť absolútnu pravdu, ale objasniť skutkové okolnosti veci tak, aby o nej bolo možné spravodlivo a zákonne rozhodnúť. V priebehu konania pred správnymi orgánmi sťažovateľ nikdy nenamietal a nevyvrátil, že by sa V. R. v čase inšpekcie v jeho prevádzke nenachádzala, resp. že by predmetné činnosti (obsluha baru) nevykonávala a naopak, V. R. potvrdila v rámci záznamu o poskytnutí informácií, že túto činnosť dlhodobo pre sťažovateľa vykonávala. Zároveň sťažovateľ v priebehu konania explicitne uviedol (vo vzťahu k správnymu orgánu), že doklady preukazujúce pracovný pomer s menovanou nemá. Za danej dôkaznej situácie sa potom aj kasačnému súdu javí, že nebolo nevyhnutné vo veci nariaďovať ústne pojednávanie a výsluch svedkyne - V. R.. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov a podkladov, z ktorých tieto vychádzali, má aj kasačný súd v zhode s krajským súdom za preukázané, že zo strany V. R. išlo o výkon závislej práce (v prospech sťažovateľa), avšak bez formálneho založenia pracovnoprávneho vzťahu.

35. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s kasačnou námietkou, v ktorej sťažovateľ namietal, že krajský súd porušil jeho práva, keď namiesto zrušenia rozhodnutí správnych orgánov a vrátenia veci na ďalšie konanie žalovanému, krajský súd predvolal na ústne pojednávanie V., túto vypočul a následne žalobu žalobcu zamietol.

36. Kasačný súd uvádza, že prejednávanú vec je potrebné považovať za vec správneho trestania (t.j. sankčná vec) podľa § 194 a nasl. SSP. Konanie v takýchto veciach má osobitný právny režim. Okrem iných sa osobitosť konania vo veciach správneho trestania premieta napr. do odklonu od princípu koncentrácie v správnom súdnictve (§ 195 SSP), do možnosti vykonávania dokazovania v osobitnom režime (§ 197 SSP) alebo do možnosti uplatnenia sankčnej moderácie na návrh žalobcu (§ 198 SSP).

37. Krajský súd preto nepochybne mal zákonný základ na to, aby vo veci vypočul svedkyňu V. R., pričom uskutočnenie tohto úkonu nemusí bez ďalšieho znamenať, že skutkové zistenia správnych orgánov, z ktorých tieto vychádzali v rámci rozhodovania vo veci sťažovateľa, boli nesprávne alebo neúplné. Kasačnému súdu sa javí, že svedkyňa V. R. bola vo veci krajským súdom predvolaná ako svedkyňa práve z dôvodu osobitného režimu ochrany práv sťažovateľa v rámci konania pred správny súdom vo

veci jeho sankčnej žaloby, aby postupom orgánov verejnej moci (medzi ktoré patria tak orgány verejnej správy, ako aj súdy), nedošlo k porušeniu jeho procesných práv, resp. základných práv a slobôd. Správny súd teda vo veci sťažovateľa nariadil ústne pojednávania a súčasne na ňom vypočul svedkyňu, o ktorej sťažovateľ opakovane tvrdil, že mala byť vypočutá a za daných okolností sa potom javí, že krajský súd nielenže svojím postupom neporušil procesné práva sťažovateľa, ale naopak - aplikoval príslušné ustanovenia SSP - a realizoval úkony nad rozsah tých, ktoré sťažovateľ výslovne žiadal v texte svojej žaloby, aby mu tým súd zabezpečil ešte vyšší štandard ochrany práv a právom chránených záujmov (ako by tomu bolo napr. v rámci konania o všeobecnej správnej žalobe).

38. Podľa názoru kasačného súdu, ak SSP umožňuje správne mu súdu vo veci realizovať vypočutie svedka (doplnenie dokazovania) a správny súd tak urobí s cieľom vydať vo veci spravodlivý a zákonný rozsudok, bolo by nelogické privoliť námietke sťažovateľa, že namiesto tohto výsluchu svedka mal správny súd rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vrátiť im vec na ďalšie konanie s cieľom doplniť dokazovanie na úrovni správnych orgánov.

39. Z dôvodov vyššie uvedených preto kasačný súd dospel k záveru, že výsluch svedka súdom vo veci nie je porušením práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ale naopak, uplatnenie tohto inštitútu bolo nástrojom na ochranu práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, a to tak v rovine jeho procesných práv, ako aj v rovine jeho základných práv a slobôd.

40. Kasačný súd ako nedôvodnú a neopodstatnenú vyhodnotil aj tú námietku sťažovateľa, v ktorej namietal, že jeho práva boli porušené zo strany krajského súdu tým, že tento zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie súdneho konania. V zhode s krajským súdom, aj podľa najvyššieho správneho súdu, neexistovala zákonná prekážka, aby krajský súd v súdnej veci riadne konal a rozhodol. Je nepochybné pravdou, že sťažovateľ napadol skorší rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie protokolu z inšpekcie, avšak rozsudok krajského súdu v tejto veci bol v čase konania súdu o žalobe proti sankčným rozhodnutiam už právoplatný. Konanie o kasačnej sťažnosti proti uvedenému rozsudku krajského súdu nepredstavovalo prekážku, pre ktorú by krajský súd nemohol vo veci konať a rozhodnúť. Návrh na prerušenie konania a jeho odôvodnenie tak, ako o to požiadal sťažovateľ, nespĺňali materiálne predpoklady na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1, ako ani podľa § 100 ods. 2 SSP. Krajský súd preto neporušil práva sťažovateľa a neuplatnil nesprávny výklad právnych predpisov, ak návrhu na prerušenie konania nevyhovel, a preto kasačný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

41. Sťažovateľ ako ďalší kasačný dôvod uplatňoval to, že krajský súd vychádzal zo zápisnice o podaní informácií (zo strany V. R.), ktorá zápisnica mala byť údajne dodatočne dopĺňaná a prepisovaná. Zároveň tvrdí, že zápisnica nebola v správnom konaní vykonaná a že otázky, na ktoré V. R. odpovedala, boli kapciózne a sugestívne. Na tomto základe potom dospel k záveru o nezákonnosti tejto zápisnice v rámci konania správnych orgánov, resp. krajského súdu, keď túto zápisnicu napriek jej údajnej nezákonnosti pojali za podklad rozhodnutia. Týmto pochybením došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu zásady materiálnej pravdy.

42. Kasačný súd i túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade kasačný súd nevidí dôvod na to, aby sa stotožnil s tvrdením o dodatočnom dopĺňaní, resp. prepisovaní zápisnice. Je nepochybné, že otázky, ako sú súčasťou záznamu sú „predtlačené“ (jedná sa o šablónu) a inšpekčné orgány tento všeobecný formulár používajú na získanie informácií od osôb, ktoré sa nachádzajú v mieste inšpekcie v čase jej realizácie. Precizácia týchto otázok napr. doplnením pracovných činností, ktoré dopytovaná osoba realizovala v čase inšpekčného úkonu (napr. „obsluha baru“) alebo uvedenie osoby, v prospech ktorej túto činnosť vykonávala (sťažovateľ) nie je podľa názoru kasačného súdu možné považovať za taký postup, ktorého účelom je dosiahnutie stavu, aby odpoveďami na tieto otázky boli naplnené znaky skutkovej podstaty správneho deliktu nelegálneho zamestnávania. Naopak, takáto miera upresnenia je potrebná práve z dôvodu konkrétnosti, určitosti a nezameniteľnosti skutkových okolností, ku ktorým dopytovaná osoba informácie poskytuje. Túto argumentáciu sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú aj preto, že ako to vyplýva z jednotlivých odsekov tohto odôvodnenia, okolnosti, ku ktorým sa V. R. vyjadrila v tomto úkone (zápisnici) fakticky identicky potvrdila aj v rámci vypočúvania pred súdom (v postavení svedka), vrátane potvrdenia formálnych atribútov zápisnice, t.j. že ide o jej rukopis a jej vlastnoručný podpis. Menovaná teda potvrdila autenticitu zápisnice (ako listinného dôkazu), ako aj jej obsah.

43. Nedôvodná je aj tá námietka sťažovateľa, podľa ktorej zápisnica o podaní informácie zo dňa 25.04.2017 v správnom konaní nebola vykonaná, keď táto bola premietnutá do textu rozhodnutí správnych orgánov a dokonca na vlastnú žiadosť sťažovateľa mu táto bola aj osobitne doručená v priebehu správneho konania. V tomto bode poukazuje kasačný súd na to, že vykonanie dôkazu listinou sa v správnom konaní, ktoré je ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti konania, nevykonáva tak, ako sa to deje na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní (§ 269 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok „Písomné vyjadrenia, posudky, správy štátnych orgánov a ďalšie listiny, ktorými sa vykonáva dôkaz na hlavnom pojednávaní, sa prečítajú celé alebo ich časť, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti, a umožní sa do nich nazrieť stranám, a ak je to potrebné, aj svedkom a znalcom“), t.j. listina, resp. jej podstatný obsah sa nečíta verejne, čo platí o to viac, že v súdnej veci nemuselo byť a ani nebolo nariadené ústne pojednávanie (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie), ale s takouto listinou sa vhodným spôsobom oboznámi správny orgán (ako rozhodujúci orgán), inkorporuje ju do textu individuálneho správneho aktu ako podklad pre rozhodnutie a odôvodní, čo z danej listiny vyplynulo ako relevantná skutočnosť pre rozhodovanú vec. Vzhľadom na skutočnosť, že tieto parametre v súdnej veci splnené sú, kasačný súd nemohol privoliť ani tej námietke sťažovateľa, že by tento dôkaz listinou v správnom konaní nebol riadne vykonaný.

44. Za porušenie princípu materiálnej pravdy nemožno považovať skutočnosť, že správne orgány a krajský súd neriešili rozpory, ktoré v podkladoch mohli existovať, keď sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že v zápisnici o podaní informácií V. R. tvrdila, že okrem sťažovateľa jej dával pokyny aj B. H., pričom z iných pokladov obstaraných v priebehu správneho konania vyplýva, že sťažovateľ nemá ani jedného zamestnanca. Podľa názoru kasačného súdu, tento parciálny nedostatok nespôsobuje takú vadu konania a rozhodnutí správnych orgánov, pre ktoré by bolo odôvodnené ich zrušiť a vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Kasačný súd opätovne uvádza, že zásada materiálnej pravdy neznamena zistenie absolútne všetkého, ale len objasnenie relevantných skutočností do tej miery, aby bolo možné vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Ak V. R. opakovane potvrdila (vo vzťahu k inšpektorátu práce, ako aj súdu), že dlhodobo (od mája 2016) vykonáva pracovné činnosti pre sťažovateľa (obsluha baru) za mesačné plnenie vo výške 25 Eur, pričom v rámci týchto úkonov koná podľa pokynov sťažovateľa, je potom marginálne, či tak napr. robí aj na základe pokynov inej osoby a ak áno, či je aj táto osoba nelegálne zamestnávaná sťažovateľom alebo nie. Ani túto námietku sťažovateľa preto nemohol kasačný súd vyhodnotiť ako dôvodnú, keď špecifikovaný v rozpor v podkladoch je bez významu vo vzťahu k správnomu deliktu, za ktorý sa pokuta uložila a znaky skutkovej podstaty sú preukázané inými dôkazmi vo veci (vrátane vlastného vyjadrenia sťažovateľa, ktorý potvrdil, že s menovanou pracovnoprávnym vzťah uzatvorený nemá, a preto správnym orgánom nevedel v tomto kontexte produkovať ani požadované listinné dôkazy.

45. Ďalšou námietkou, s ktorou sa musel kasačný súd vysporiadať bolo to, či v rozsahu námietok sťažovateľa, nie je porušením jeho práv, resp. nezákonnosťou („nedostatočné zistenie skutočného stavu veci“) to, ak sa správne orgány v rámci konania nevysporiadali s tým, že sťažovateľ v priebehu konania namietal, že skutkové okolnosti veci nie sú zistené dostatočne a inšpektori práce tvrdili, že skutkový stav dostatočne zistený je. Má za to, že tieto dva závery majú rovnakú právnu silu, a to napriek tomu, že jeden záver je úvahou inšpektorov a druhý záver je názorom subjektu súkromného práva. Tento rozpor mal byť podľa názoru sťažovateľa odstránený vypočítím V. R. v správnom konaní. Z jeho argumentácie je preto možné vyvodiť, že považuje za nezákonné, ak správne orgány rozhodli v režime „tvrdenie proti tvrdeniu“ tak, že sa stotožnili s tvrdením inšpektorov o nezákonnom zamestnávaní a neakceptovali tvrdenie sťažovateľa o tom, že nelegálne zamestnávanie preukázané nebolo, pričom nevykonali dôkaz, ktorý by tento stav „tvrdenia proti tvrdeniu“ odstránil (vypočítie V. R.).

46. K uvedenej námietke sťažovateľa kasačný súd uvádza, že sa javí, že táto vychádza z nesprávneho predpokladu sťažovateľa, že konanie o uložení pokuty za nelegálne zamestnávanie je tzv. dvoj-subjektovým kontradiktórnym konaním. V skutočnosti tomu tak nie je, keďže v konaní o uložení pokuty za správny delikt nelegálneho zamestnávania proti sebe nestoja dve strany: inšpektori (na strane jednej) a sťažovateľ (na strane druhej), ale ide o tzv. klasické nekontradiktórne správne konanie, v ktorom správny orgán objasňuje okolnosti veci a zároveň vo veci rozhoduje. V tomto zmysle teda ide o podstatný rozdiel v porovnaní s trestným konaním. Argumentácia sťažovateľa, že správne orgány si mali najskôr

doplniť dokazovanie (vypočutím V. R.) a až následne mali posúdiť komu „uveria“, je preto pre účely tohto kasačného konania (ako aj konania pred krajským súdom) bezpredmetná.

47. Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd porušil jeho práva, keď neprihliadal na rozhodovaciu prax súdnych autorít, podľa ktorej je porušením práva na spravodlivý proces, ak je účastníkovi konania znemožnené klásť svedkovi otázky a namieta, že je nezákonné, ak do rozhodnutí správnych orgánov boli len prevzaté vyjadrenia V. R., ktoré táto formulovala počas inšpekcie práce, avšak súčasne nebola vypočutá svedok. Kasačný súd nepovažuje za relevantné opätovne sa zaoberať argumentáciou, prečo nebolo povinnosťou správnych orgánov nariaďovať vypočutie V. R. v správnom konaní a v tomto zmysle odkazuje sťažovateľa na jednotlivé ustanovenia tohto odôvodnenia vyššie. Navyiac, samotné vyjadrenie V. R. sa potvrdilo aj v priebehu konania na krajskom súde, kde menovaná vypovedala ako svedok v súdnej veci.

48. Najvyšší správny súd však považuje za relevantné vyjadriť sa k tej námietke sťažovateľa, ktorou tento namieta porušenie svojich procesných práv aj odkazom na rozhodnutie NS SR - sp. zn.: 10Sžd/19/2011, z ktorého rozhodnutia sťažovateľ v kasačnej sťažnosti cituje a osobitne poukazuje na nasledovné: „Procesné právo účastníka klásť svedkom otázky závisí od toho, či správny orgán takýto dôkaz použije alebo nie. Ak však takýto dôkaz použije, toto právo nemôže účastníkovi konania odňať.“). V súvislosti s uvedeným kasačný súd uvádza, že aj táto argumentácia sťažovateľa je nielen nedôvodná, ale paradoxne ani len nesvedčí v prospech sťažovateľa. Príslušný právny názor kasačného súdu v sťažovateľom citovanom rozsahu je totiž postavený práve na tom, že ak je svedok (v správnom konaní) vypočúvaný, účastníkovi konania nemôže byť bránené v možnosti klásť mu otázky (resp. nemôžu byť účastníkovi konania v danom smere porušené jeho procesné práva), avšak za žiadnych okolností z daného ustanovenia nevyplýva, že účastník konania má právo na to, aby bol vždy, resp. kedykoľvek nejaký svedok vypočutý. Práve naopak, implicitne z daného právneho názoru kasačného súdu vyplýva, že svedok nemusí byť v správnom konaní vždy vypočutý a že procesné práva účastníka konania by porušené boli len v prípade, ak by správny orgán nariadil vypočutie svedka, ale následne by účastníkovi konania neumožnil, príp. by mu znemožnil byť prítomný na vypočúvaní a klásť svedkovi otázky. Toto ale nezodpovedá skutkovým okolnostiam súdnej veci, kedy správny orgán výsluch svedka ani nenariadil, a preto nemohlo dôjsť k situácii, na ktorú odkazuje sťažovateľ v citovanej časti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z dôvodov uvedených v tomto odseku preto kasačný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

49. Kasačný súd ako nedôvodný vyhodnotil aj ten bod sťažnosti, v ktorom sťažovateľ namieta, že podľa českej judikatúry, nemôže byť pokuta za správny delikt uložená výlučne na základe jedného podkladu. Z formálneho hľadiska je táto argumentácia neopodstatnená, keďže ide o rozhodnutie súdu nespĺňajúce podmienky vyššej súdnej autority podľa právnej úpravy Slovenskej republiky, avšak táto námietka je nedôvodná najmä z materiálneho hľadiska, keďže v súdnej veci nebolo rozhodnuté na základe jediného podkladu. Tak v rozhodnutiach správnych orgánov, ako aj v rozsudku krajského súdu je uvedená široká škála podkladov, z ktorých správne orgány vychádzali pri ukladaní pokuty a nie je preto možné prezumovať, že by správne orgány vychádzali len z jediného podkladu.

50. Záverom kasačný súd poznamenáva, že námietku sťažovateľa smerujúcu údajne k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku krajského súdu vyhodnotil tiež ako nedôvodnú. Sťažovateľ síce v rozsahu tejto námietky poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, avšak v sťažnosti chýba akákoľvek konkretizácia, v čom presne vidí nedostatočné odôvodnenie, príp. nesprávne posúdenie veci (odhliadnuc od parciálnych námietok, s ktorými sa kasačný súd vysporiadal v tomto rozsudku).

51. Ak sťažovateľ relatívne abstraktne argumentuje vadami odôvodnenia rozsudku krajského súdu odkazom na odseky 35. až 41. rozsudku NS SR - sp. zn. 10Asan/23/2018, kasačný súd uvádza, že kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok nevykazuje žiadne také nedostatky, ktoré by boli spôsobilé vyvolať stav nemožnosti verifikácie správnosti výroku vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku. Osobitne v tejto súvislosti poukazuje kasačný súd na odsek 38. rozsudku NS SR - sp. zn. 10Asan/23/2018, v ktorom najvyšší súd vymedzil súbor materiálnych vád, pre ktoré by bolo možné odôvodnenie rozsudku vnímať ako nedostatočné, nepresné, nekonkrétne a pod.: „38. V odôvodnení rozsudku absentuje samotná logická úvaha krajského súdu, z ktorej by bolo zrejmé, ako krajský súd vzájomne vyhodnotil tiektoré skutkové zistenia a príslušnú právnu úpravu a z akého dôvodu vyvodil závery, ku ktorým dospel, vysporiadajúc sa pritom s konkrétnymi vecnými námietkami žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého

rozsudku nemožno zistiť, akým spôsobom krajský súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantné ustanovenia právnych predpisov. Krajský súd síce v rozsudku citoval normatívne ustanovenia právnych predpisov, avšak následne už z odôvodnenia nevyplýva, akým spôsobom ich aplikoval na zistený skutkový stav, resp. ako citované právne normy podporujú či odôvodňujú závery o tom, že sťažovateľ spáchal správny delikt.“. Podľa názoru kasačného súdu, v rozsudku, proti ktorému sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, sú všetky úvahy kasačného súdu zrejmé, argumentácia súdu je dôsledná tak v skutkových, ako aj právnych okolnostiach, a preto z tohto pohľadu kasačný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako neopodstatnenú.

52. Odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 10Sžd/19/2011 vyhodnotil kasačný súd ako s vecou nesúvisiaci, keď medzi súdenou vecou a vecou, na ktorú sťažovateľ odkazuje, existujú podstatné rozdiely. Odhliadnuc od rozdielu v prameni práva (zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok) a zmenou koncepcie súdneho prieskumu (odvolanie v správnom súdnictve/kasačná sťažnosť) je relevantný najmä ten rozdiel, že dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu v citovanej veci bolo to, že bol uskutočnený výsluch svedka (pred správnym orgánom), avšak na tento výsluch právny zástupca účastníka konania nebol predvolaný, čo Najvyšší súd SR vyhodnotil ako podstatnú procesnú vadu konania pred správnymi orgánmi a vec im vrátil na ďalšie konanie. V súdnej veci ale žiadny svedok správnym orgánom vypočúvaný nebol, a preto nemohlo byť porušené ani právo sťažovateľa byť na takýto výsluch svedka predvolaný s možnosťou klásť mu otázky. Kasačný súd opätovne pripomína, že V. R. ako svedok v správnom konaní vypočutá nebola - menovaná poskytla relevantné informácie inšpektorom práce v čase realizácie úkonu inšpekcie u sťažovateľa, t.j. v štádiu pred začatím správneho konania. Krajský súd sa preto neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a zo strany krajského súdu nedošlo ani k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď okolnosti veci, na ktorú sťažovateľ odkazuje a súdnej veci sú odlišné, a to v podstatných črtách.

53. Kasačný súd preto dospel k záveru, že aj odkazy sťažovateľa poukazujúce na rozhodovaciu činnosť kasačného súdu (či už v otázke kvality odôvodnenia rozsudku alebo údajného nesprávneho právneho posúdenia veci), sú nedôvodné. Tak právne názory krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku, ako ani odôvodnenie rozsudku nevykazujú také vady, ktoré by opodstatňovali potrebu jeho zrušenia.

54. V súhrne kasačný súd uvádza, že zo zápisnice z podania informácie zo dňa 25.04.2017 vyplýva, že V. R. inšpektorom práce v deň kontroly na prevádzke sťažovateľa uskutočnenej dňa 25.04.2017 potvrdila, že pre sťažovateľa zabezpečuje obsluhu baru v danej prevádzke a že túto činnosť vykonáva od mája 2016. Riadi sa pritom aj pokynmi sťažovateľa a za túto prácu dostáva mesačné plnenie 25 Eur. Pravosť obsahu zápisnice zo dňa 25.04.2017, ako aj pravosť svojho podpisu na tejto zápisnici potvrdila menovaná ako svedkyňa aj v rámci konania pred správnym súdom. Počas kontroly to bola práve menovaná, ktorá obslúžila inšpektorov a vystavila im pokladničný doklad, keď uvedenú skutočnosť v priebehu konania sťažovateľ, ako ani V. R. nevyvrátili. V priebehu správneho konania sťažovateľ naopak vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 08.05.2017 adresovanom správnemu orgánu prvého stupňa potvrdil, že menovaná u neho nie je v pracovnom pomere, a preto nemá k dispozícii žiadne listinné dôkazy, ktorými by preukázal, že V. R. pre neho vykonáva závislú prácu legálne. Z uvedeného je potom možné ustáliť, že správne orgány a krajský súd posúdili vec z právneho a skutkového hľadiska správne, ak dospeli k záveru, že daným protiprávnym konaním sťažovateľ naplnil znaky nelegálneho zamestnávania. Rovnako kasačný súd nevyhodnotil ako nezákonnosť ani to, že priamo správne orgány V. R. v správnom konaní nevypočuli, ako ani to, že krajský súd návrhu sťažovateľa na prerušenie súdneho konania nevyhovel, keď neidentifikoval dôvody, pre ktoré by tak urobiť mohol a mal.

55. Nad rozsah námietok sťažovateľa, najvyšší správny súd uvádza, že pred rozhodnutím o podanej sťažnosti verifikoval, či nedošlo k zmene právnej úpravy v prospech sťažovateľa a dospel k záveru, že protiprávne konanie, za ktoré bol sťažovateľ postihnutý, je protiprávnym konaním aj v čase rozhodovania kasačného súdu o podanej sťažnosti a rovnako nedošlo k zmene ani v sankčnom režime za takéto protiprávne konanie, pri ktorom je minimálna peňažná pokuta naďalej v sume 2.000,00 Eur, t.j. vo výške, v ktorej bola pokuta uložená aj sťažovateľovi.

56. Ak krajský súd dospel k právnemu záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného o správnom delikte, resp. správneho orgánu prvého stupňa, tento jeho názor považoval aj kasačný súd za správny. Skutočnosť, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského

súdu neboli v konaní o kasačnej sťažnosti zistené. Z uvedených dôvodov Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) podľa § 461 SPP ako nedôvodnú zamietol.

57. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 SSP) a u žalovaného nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 SSP).

58. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal toto rozhodnutie jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP) t.j. pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.